

Mărturia ordonanței

Era înaintea groaznicului război mondial, în acele zile frumoase când Dumnezeu mi-a permis să răspândesc sămânța prețioasă a Cuvântului lui Dumnezeu printre soldații noștri din armată și din flotă. Pe atunci, serviciul meu m-a dus și la O. Pe lângă mulți alți prieteni dragi l-am cunoscut acolo și pe căpitanul M. v. R. El dorea adesea vizita mea și de fiecare dată Domnul ne dăruia ceasuri minunate de părtășie în rugăciune și cercetare comună a Cuvântului lui Dumnezeu. Deosebirea de rang, care altfel în lume creează distanțe mari, înstrăinând inimile unele de altele, pe acest teren sfânt al harului sunt depășite ușor și într-un mod binecuvântat.

Orele plăcute la v. R. n-am putut să le uit nici până astăzi. Fidel și devotat în profesiunea sa de ofițer, stimat și iubit de superiori și de subalterni până jos, la ultimul soldat al companiei sale, el dădea, un om dintr-o bucată, cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Onoarea lui Dumnezeu era pentru el mai presus de orice. El trăia și slujea conform principiului:

„Dacă oamenii vor lauda să-mi ofere,
De mă dojenesc, de mă respectă, greșit de mă-nțeleg,
Doamne, sus, a Ta plăcere,
Mai presus de-orice eu am s-aleg.”

Când căpitanul v. R. a murit pentru patria sa pământească deja în toamna lui 1914, în luptele crâncene din Vest, în fața companiei sale, a fost doliu în tot regimentul. Au curs lacrimi pentru acest bărbat nobil. El n-a murit ca odinioară împăratul Ioram, „fără să fi fost regretat” (2 Cronici 21.20). Amintirea sa mai trăiește și astăzi în multe inimi. „La acest bărbat”, așa mi-a spus odată un plutonier, „este o plăcere să fii soldat și eu am vrut să mă angajez să rămân la companie toată viața sub comanda căpitanului v. R.. Mulți dintre oamenii noștri”, a adăugat el, „cu siguranță că n-au dus-o așa de bine ca aici, sub grija părintească a acestui om.”

Părinții fiilor, care au stat la vremea lor doi ani sub comanda și influența lui v. R., aveau multe motive să-I mulțumească lui Dumnezeu. În compania sa, slujba mergea înainte fără înjurături și Numele lui Dumnezeu nu era hulit. Căpitanul era un exemplu pentru toți în îndeplinirea conștiințioasă a datoriei și serioasă teamă de Dumnezeu.

La începutul cunoașterii noastre m-am întrebat de mai multe ori, cum a ajuns totuși la Domnul acest om fin, deștept, de către care evanghelist capabil, cu darul vorbirii, va fi fost convins? Dar, aceasta aveam s-o aflu într-o zi din gura sa.

Ședeam din nou împreună și discutam despre câteva adevăruri ale Cuvântului, când el, deodată, a sărit în picioare și s-a scuzat cu cuvintele, că el are urgent de rezolvat o problemă de serviciu. Deoarece va fi curând înapoi, m-a rugat să rămân. O vreme m-am ocupat cu multele cărți bune care erau pe masă; apoi mi-au trezit curiozitatea chipurile și fotografiile care împodobeau pereții și mesele. Mult timp am stat în fața unei mese semicirculare, aproape toată acoperită cu fotografii, în care era prezentată toată familia căpitanului: părinții, frații, rudele, apoi cunoscuții militari, până sus, la înaltul corp al generalilor. Dintre toate chipurile mi-a atras atenția în mod deosebit unul, în ciuda sau probabil din cauza lipsei de strălucire. Era fotografia care își avea locul la mijloc, a unui soldat simplu. În timp ce o priveam puțin mai atent, s-a deschis ușa și a intrat v. R.

„Știi deja”, a spus el zâmbind, „ce vă trece acum prin cap. Vă gândiți: Cum ajunge acest simplu muschetar între excelențe?”

„Da”, am confirmat eu, „așa am gândit, iar el încă nu are nici măcar nasturii de caporal.”

„Mereu”, a răspuns căpitanul serios, „această poză simplă trebuie să-și păstreze locul între toți acești oameni mari. Acest om este prietenul meu. El mi-a făcut cel mai bun și mai binecuvântat serviciu care există, de fapt. El m-a condus la Domnul și a fost în mâna lui Dumnezeu unealta pentru convertirea mea. Este fosta mea ordonanță.”

Și apoi, v. R. a descris într-un mod atât de emoționant dragostea devotată, modestia și loialitatea acestui soldat, încât am devenit foarte mișcat și profund rușinat.

„El nu vorbea mult *despre* Isus”, a povestit el printre altele, „dar cu atât mai mult *vorbea cu* El, în apropierea Căruia părea că stă permanent. Înduioșător este cum îmi purta băiatul de grijă. Niciodată nu se gândea la sine. Puteam să vin acasă când voiam, la douăsprezece, la unu, sau, la ocazii deosebite, chiar și mai târziu; mereu mă aștepta și avea pentru căpitanul său pregătită o gustare oarecare. El făcea aceasta în ciuda ordinului de a se duce la timp la odihnă și să nu mă aștepte. Iar dacă eram în toane rele și într-o dispoziție supărătoare, și atunci nu l-am tratat tocmai prietenos, cum s-a și întâmplat, din nefericire, atunci puteam să fiu sigur că în dimineața următoare, devreme, cafeaua mea și micul dejun erau pregătite și mai bine, iar cizmele erau curățate și mai curat ca de obicei. Prin această atitudine, care corespundea spiritului și caracterului Domnului Isus, m-a biruit până la urmă și m-a adus în genunchi.

Am aflat în continuare cum se întâmplase - foarte simplu, aproape ca de la sine înțeles. Căpitanul fusese întotdeauna un om onorabil, așa cum se cuvenea pentru un bărbat cu postul și de rangul său. Avea și un caracter sincer. Atunci când a observat cum ordonanța sa mergea pe drumul său așa de liniștit, de conștiincios și de fericit, și a făcut apoi o comparație între acela și el, a trebuit să recunoască de mai multe ori: Această comparație nu este în favoarea ta. Această simplă ordonanță era fericită. Nu exista nicio îndoială. Dar el, cu toată aparența frumoasă, era, în fond, un om profund nesatisfăcut. Și așa s-a făcut, că într-o zi, căpitanul și-a întrebat deschis ordonanța despre motivul și sursa bucuriei și a puterii sale. Și, simplu și adevărat, tocmai ca și viața sa, fusese și acum mărturia ordonanței despre izvorul adevăratei sale păci și a veritabilei fericiri. El a povestit în cuvinte simple căpitanului său despre *dragostea* lui Dumnezeu, revelată în Hristos și despre lucrarea de mântuire a Mântuitorului Isus Hristos. Dumnezeu binecuvântează o mărturie simplă. Căpitanul v. R. a înțeles foarte repede că moartea rușinoasă pe cruce a Domnului avea ca scop *glorificarea lui Dumnezeu și mântuirea noastră eternă*. De îndată ce înțelesese aceasta, el și-a plecat genunchii și a acceptat cu încredere copilărească minunatul dar al harului fără plată, bazat pe mărturia lui Dumnezeu: „*Cine crede în Fiul are viața eternă*”. Orice ezitare și îndoială a rațiunii au dispărut în fața măreției lucrării divine de dragoste. A durat numai un timp relativ scurt până a cântat, lăudându-L pe Dumnezeu pentru harul Său, împreună cu ordonanța sa foarte fericită, cunoscuta cântare:

„Am avut parte de-ndurare,
Deși eu n-am meritat-o;
O socotesc minune mare,
Inima-mi n-a căutat-o.
Acum știu: plin de încântare
Laud această îndurare!”

Credincioșia lui Dumnezeu a purtat de grijă pentru instruirea suplimentară a acestui copilăș în credință. Cuvintele serioase ale rudelor credincioase și ale martorilor experimentați ai lui Isus au găsit o ureche deschisă la el. Mulți ani de stăruință îndreptată către Dumnezeu a fost ascultată, după ce înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu pusese în spatele tuturor acestor strădanii, presa unei astfel de *mărturii în faptă*, plină de forță și vie, cum era viața ordonanței temătoare de Dumnezeu și sinceră.

Am scris aceste rânduri de dragă amintire la dorința unor prieteni, așa cum evenimentele s-au întipărit atunci în memoria și în inima mea. Dacă voi fi spus un cuvânt în plus, atunci să mi se ierte și să se țină seamă de dragostea mea pentru căpitanul v. R., plecat acasă, și pentru ordonanța sa, care a slujit atât de credincios Domnului său ceresc și stăpânului pământesc.

Titlul original: „Des Burschen Zeugnis”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 9-14.